Lietas arhīva Nr. A42-00772-22/14
ECLI:LV:ADRJRIT:2022:0225.A420245521.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2022.gada 25.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese L. Hāzenfuse,

piedaloties pieteicējai /pers. A/ un atbildētājas Rīgas valstspilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes – Rīgas domes Labklājības departamenta – pārstāvei /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē, izmantojot tiešsaistes videokonferenču programmu *Microsoft Teams,* izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. A/ pieteikuma par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu papildus piešķirts pabalsts krīzes situācijā 250 *euro* apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. A/ 2021.gada 5.maijā iesniedza iesniegumu Rīgas sociālajam dienestam (turpmāk – dienests), lūdzot viņai piešķirt pabalstu krīzes situācijā (*lietas 22.?23.lapa*).

Dienests ar 2021.gada 1.jūlija lēmumu Nr. RSD?21?6616?lsi (turpmāk – sākotnējais lēmums) piešķīra /pers. A/ vienreizēju pabalstu krīzes situācijā 150 *euro* apmērā (*lietas 36.?37.lapa*).

Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, /pers. A/ to apstrīdēja, lūdzot piešķirt vēl papildus 250 *euro (lietas 58.-59.lapa)*.

Ar departamenta 2021.gada 31.augusta lēmumu Nr.DL?21?260?ap (turpmāk – pārsūdzētais lēmums) sākotnējais lēmums atstāts negrozīts (*lietas 5.-7.lapa*). Pārsūdzētais lēmums pamatots ar turpmāk norādītajiem apstākļiem.

[1.1] Lai saņemtu pašvaldības atbalstu krīzes situācijā, personai dienestam ir jāiesniedz iesniegums un krīzes situāciju pamatojoši dokumenti, tomēr /pers. A/ dokumentus, kas apliecina krīzes situācijas faktu, nav iesniegusi. Konkrēto situāciju sociālo tiesību normu izpratnē nevar vērtēt kā krīzes situāciju, jo nav iestājies neviens no krīzes situāciju raksturojošiem nosacījumiem. 2021.gada jūnijā, konstatējot, ka /pers. A/ pēdējos ienākumus saņēmusi marta mēnesī un līdz jūnijam vēl nav vērsusies dienestā, lai saņemtu sociālo palīdzību, departaments 2021.gada 19.jūnija lēmumu pieņēma vadoties no individuālas pieejas lietas īslaicīgam risinājumam. Vienreizēja materiāla atbalsta mērķis ir nodrošināt akūti nepieciešamo līdz sociālās palīdzības saņemšanai, tādēļ departaments lūdza dienestam piešķirt /pers. A/ vienreizēju sociālo pabalstu, ko dienests arī izdarīja, pamatojoties uz Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma pārejas noteikumu 37.[1]punkta 1.apakšpunkta nosacījuma.

[1.2] Dienests 2021.gada 13.maija un departaments 2021.gada 19.jūnija lēmumā jau /pers. A/ aicināja vērsties dienestā un noformēt sociālo palīdzību, ko līdz šim viņa nav izmantojusi. Ja /pers. A/ trūkst naudas līdzekļu pamatvajadzību nodrošināšanai, viņai nepieciešams vērsties dienestā, lai varētu noteikt mājsaimniecības atbilstību trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusam un lemt par sociālās palīdzības un/vai sociālo pakalpojumu piešķiršanu. Turklāt sociālās palīdzības noformēšana /pers. A/ nav sveša, jo saskaņā ar datiem SOPA, /pers. A/ to regulāri darījusi līdz 2019.gada janvārim.

[1.3] Likumdevējs likuma "Par sociālo drošību" 2.[2]panta otrajā daļā ir noteicis atsevišķai personai vai vienas personas mājsaimniecībā dzīvojošai personai sniegtā atbalsta apmēru sociālās aizsardzības jomā, t.i. 109 *euro*, savukārt dienests /pers. A/ piešķīra lielāku pabalstu - 150 *euro*.

[1.4] Turklāt pabalsts krīzes situācijā nav paredzēts dzīvokļa parāda apmaksai. Tam ir paredzēts dzīvokļa pabalsts, kuru /pers. A/ nav lūgusi piešķirt. /pers. A/ tika aicināta vērsties Rīgas domes Mājokļu un vides departamentā, lai risinātu jautājumu par piemērotāku dzīvokli vienai personai, ko viņa nav izdarījusi.

[1.5] Darbspējīga persona vispirms ir pati atbildīga par savu materiālo nodrošinājumu, un sociālā palīdzība tiek sniegta tikai tad, kad persona ir nonākusi objektīvās grūtībās. /pers. A/ ilgstoši (10 gadu garumā) mācījusies un ieguvusi augstāko izglītību, pēc tam pēctecīgi mācoties divās augstākās izglītības maģistra studiju programmās (juridiskā lingvistika un rakstiskā tulkošana), tādējādi iegūstot profesiju, kurā šobrīd nestrādā. No 2018.gada līdz šim /pers. A/ strādājusi astoņās darba vietās, visās darba vietās darba attiecības ilgušas no viena līdz pieciem mēnešiem. Pēdējās darba attiecības ar SIA /Nosaukums A/ uzsāktas 2021.gada 22.jūlijā un pārtrauktas 2021.gada 20.augustā, tātad ilgušas nepilnu mēnesi. Līdz ar to secināms, ka /pers. A/ ir problēmas iekļauties darba tirgū. Tai pat laikā /pers. A/ nav reģistrējusies Nodarbinātības valsts aģentūrā (turpmāk – NVA) kā bezdarbniece, lai izmantotu piedāvātos pakalpojumus nodarbinātības jautājumu risināšanā.

/pers. A/ materiālās problēmas, kuras /pers. A/ definē kā krīzes situāciju, visticamāk, ir izveidojušās jau ilgi pirms Covid-19 pandēmijas, un darba attiecības ar /pers. A/ nav pārtrauktas Covid-19 dēļ ne ar SIA "/Nosaukums B/" 2021.gada 19.martā, ne ar SIA /Nosaukums A/ 2021.gada 20.augustā.

[2] Pieteicēja /pers. A/ Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu. Pieteikumā /pers. A/ norāda, ka dienesta lēmumā par atteikumu piešķirt pabalstu secinātais, ka pieteicēja periodiski pārtrauc darba tiesiskās attiecības (no kā izriet, ka darba

tiesiskās attiecības ārkārtējās situācijas laikā pieteicēja pārtraukusi pēc savas iniciatīvas), neatbilst patiesībai. Arī darba devēja izziņā, kas pievienots 2021.gada 30.aprīļa iesniegumam, ir nepārprotami norādīts, ka pieteicēja ir atbrīvota no darba ar 2021.gada 19.martu. Savukārt attiecībā uz to, ka pieteicēja nav reģistrējusies NVA kā bezdarbniece vai darba meklētāja, pieteicēja norāda, ka pabalsta saņemšanai krīzes situācijā neviens normatīvais akts nenoteic personai pienākumu reģistrēties NVA. Gluži pretēji – Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 36.panta otrā daļa paredz izņēmumu no vispārējā noteikuma par reģistrāciju. No minētās normas nepārprotami izriet, ka pabalsta krīzes situācijā saņemšanai nav nepieciešams reģistrēties NVA.

[3] Departaments rakstveida paskaidrojumā tiesai, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādīto argumentāciju, norāda, ka pārsūdzētais lēmums ir tiesisks, savukārt pieteikums nav pamatots, papildus norādot turpmāko.

[3.1] Apstāklis, ka pieteicēja nekavējoties pēc viņas norādītās krīzes situācijas iestāšanās nav vērsusies dienestā pēc sociālās palīdzības, rada pamatu apšaubīt faktiskas krīzes situācijas iestāšanās faktu. Turklāt pieteicējai nav atteikta sociālā palīdzība, jo viņa nav vērsusies dienestā pēc tās. Pieteicēja nav izmantojusi iespējas, ko dod sociālā palīdzība. Šāda pieteicējas rīcība (bezdarbība) var liecināt par to, ka pieteicējai ir nodrošinātas pamatvajadzības, proti, ka viņai ir ienākumi, kurus viņa noklusē.

[3.2] Pieteicējas materiālās problēmas, kuras viņa definē kā krīzes situāciju, ir izveidojušās jau ilgi pirms Covid-19 pandēmijas un acīmredzami nav saistīti ar Latvijā izsludināto ārkārtējo situāciju Covid-19 slimības izplatības dēļ un tā rezultātā radītajām sekām, bet raksturo pieteicējas ikdienas situāciju, kas nav mainījusies jau ilgu laika periodu. Pieteicēja nav iesniegusi nekādus pierādījumus par to, ka ar viņu pārtrauktas darba attiecības, iestājoties Covid-19 pandēmijas apstākļiem.

Turklāt Rīgas pilsētā arī pandēmijas laikā ir tendence palielināties brīvo darba vietu skaitam un līdz ar to arī Covid-19 izplatības laikā nav problēmu ar algota darba iespējām. Piemēram, NVA Rīgas reģionālajā filiālē 2021.gada jūnijā bija reģistrētas 13 934 brīvās darba vietas, jūlijā – 14 209, augustā – 16 170, septembrī – 17 046.

[4] Tiesas sēdē pieteicēja pieteikumu uzturēja. Paskaidroja, ka nevienu brīdi savos iesniegumos nav pieminējusi, ka viņas situācija būtu izveidojusies tieši Covid - 19 pandēmijas dēļ. Pieteicēja lūgusi pabalstu vismaz vienas minimālās mēnešalgas apmērā. Darba devējs SIA "/Nosaukums B/" pārbaudes laikā, neko nepaskaidrojot, uzteica pieteicējai darbu. Pieteicējas ieskatā viņa tika uztverta par "traucējošo elementu".

[5] Tiesas sēdē departamenta pārstāve pieteikumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādīto argumentāciju. Paskaidroja, ka darba zaudēšana SIA "/Nosaukums B/" nav saistīta ar krīzes situāciju.

Motīvu daļa

[6] Noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, kā arī izvērtējot lietā esošos pierādījumus, tiesa secina, ka pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 35.panta otrās daļas 2.punkts noteic, ka pašvaldība piešķir pabalstu krīzes situācijā, kas ir operatīvi sniegts materiāls atbalsts ārēju notikumu radītu seku novēršanai vai mazināšanai.

Saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 1.panta 39.punktu krīzes situācija ir situācija, kurā katastrofas vai citu ārēju notikumu dēļ personai vairs nav iespēju izmantot ierastos problēmu risināšanas veidus, pati saviem spēkiem tā nespēj pārvarēt šo notikumu radītās sekas un tai ir nepieciešama psihosociāla vai materiāla palīdzība.

Atbilstoši Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 36.panta sestajai daļai pabalsta apmēru, piešķiršanas un izmaksas kārtību nosaka pašvaldība saistošajos noteikumos.

Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma pārejas noteikumu 37.[1]punkta 1.apakšpunkts noteic, ka laikposmā no 2021.gada 25.februāra līdz 2021.gada 30.jūnijam pašvaldība piešķir un izmaksā no pašvaldības budžeta līdzekļiem mājsaimniecībai vai atsevišķai personai mājsaimniecībā šā likuma 35.panta otrās daļas 2.punktā noteikto pabalstu krīzes situācijā pašvaldības saistošajos noteikumos noteiktajā apmērā. Pabalstu krīzes situācijā, izvērtējot valsts un pašvaldību informācijas sistēmās pieejamo informāciju, piešķir mājsaimniecībai vai atsevišķai personai mājsaimniecībā, kurai ievērojami samazinājušies vai ir zaudēti ienākumi saistībā ar Covid- 19 izplatību izsludinātās ārkārtējās situācijas dēļ.

Rīgas domes 2013.gada 15.janvāra saistošo noteikumu Nr.202 „Par ģimenes vai atsevišķi dzīvojošas personas atzīšanu par trūcīgu vai maznodrošinātu un sociālajiem pabalstiem Rīgas pilsētas pašvaldībā" (turpmāk - noteikumi Nr.202) 19.6.punkts noteic, ka Rīgas pilsētas pašvaldība cita starpā piešķir pabalstu krīzes situācijā. Savukārt minēto noteikumu 23.punkts noteic, ka tiesības saņemt šo saistošo noteikumu 19.6.apakšpunktā minēto pabalstu ir ģimenei (personai), kura krīzes situācijas dēļ nespēj nodrošināt savas pamatvajadzības.

Noteikumu Nr.202 66.punktā noteikts, ka pabalsts krīzes situācijā ir materiāla palīdzība, kuru sociālais dienests, ņemot vērā krīzes situācijas radīto zaudējumu sekas vai sociālās situācijas uzlabošanai nepieciešamos izdevumus, piešķir klientam, ja tam nav tiesību saņemt valsts vai pašvaldības noteiktu citu pabalstu un/vai apdrošināšanas atlīdzību, vai tie ir nepietiekami pamatvajadzību nodrošināšanai (*zaudējuši spēku ar Rīgas domes 26.05.2021. saistošo noteikumu Nr.49 "Par mājsaimniecības atzīšanu par trūcīgu vai maznodrošinātu un sociālās palīdzības pabalstiem Rīgas pilsētas pašvaldībā" (turpmāk – noteikumi Nr.49) stāšanos spēkā 01.07.2021.*).

No minētajām normām to kopsakarā secināms, ka ikvienam ir tiesības uz pabalstu krīzes situācijā, tostarp arī gadījumā, kad ievērojami samazinājušies vai zaudēti ienākumi saistībā ar Covid- 19 izplatību izsludinātās ārkārtējās situācijas dēļ. Savukārt Senāts norādījis, ka vienreizējā pabalsta ārkārtas (krīzes) situācijā saņemšanas priekšnoteikums nav personas ienākumu līmenis vispār, bet gan personas nespēja ārkārtas situācijas dēļ un tās radītajos apstākļos apmierināt savas pamatvajadzības. Tas ir, persona šajos apstākļos nespēj pati saviem spēkiem nodrošināt ēdienu, apģērbu, mājokli, veselības aprūpi un obligāto izglītību (pamatvajadzības definētas Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 1.panta 11.punktā). Tādēļ šā pabalsta mērķis ir ārkārtas situācijā tūlītēji palīdzēt personai nodrošināt sevi ar minētajām vajadzībām (*sal. Senāta 2013.gada 28.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-169/2013 9.punkts*). Tātad priekšnoteikums šāda pabalsta veida saņemšanai ir ārkārtas situācijas iestāšanās un tās radīto apstākļu nelabvēlīgā ietekme uz personas spējām apmierināt savas pamatvajadzības.

[8] Pieteicēja 2021.gada 5.maijā dienestā iesniedza iesniegumu, lūdzot viņai piešķirt pabalstu krīzes situācijā. Iesniegumā norādīts, ka pieteicēja izsludinātās ārkārtējās situācijas laikā ir zaudējusi darbu. Nav saņēmusi dīkstāves pabalstu, kopš marta otrās puses cenšas atrast darbu (*lietas 22.? 23.lapa*). Tātad no iesnieguma satura nepārprotami izriet, ka darba zaudēšanu pieteicēja saista ar Covid – 19 pandēmijas rezultātā izsludināto ārkārtējo situāciju.

[9] Iesniegumam pievienota 2021.gada 22.martā izsniegta SIA "/Nosaukums B/" izziņa. No izziņas redzams, ka pieteicēja pieņemta darbā 2021.gada 23.janvārī *(lietas 24.lapa)*. Tātad pieteicēja ir pieņemta darbā laikā, kad pasaulē jau plosījās Covid-19 pandēmija. Tas nozīmē, ka pieteicējai šajos apstākļos nebija problēmu atrast darbu un uzsākt darba tiesiskās attiecības.

Saskaņā ar SIA "/Nosaukums B/" 2021.gada 22.marta izziņu pieteicēja no darba atbrīvota 2021.gada 19.martā. Atbildot uz tiesas pieprasījumu, SIA "/Nosaukums B/" informēja, ka darba tiesiskās attiecības ar pieteicēju izbeigtas darba līgumā noteiktajā pārbaudes laikā saskaņā ar Darba likuma 47.panta pirmo daļu *(lietas 91.lapa)*. Atbildei pievienots 2021.gada 17.marta darba devēja uzteikums, kurā norādīts, ka pieteicēja nav izturējusi darba līgumā noteikto pārbaudes laiku *(lietas 92.lapa)*.

Tas nozīmē, ka pieteicēja atbrīvota no darba, jo nav spējusi pierādīt spēju veikt konkrētos darba līgumā noteiktos pienākumus. Tātad darba zaudēšanas iemesli ir saistīti tieši ar pieteicējas pašas spējām un attieksmi, un darba un ienākumu zaudēšanai nav sakara ar Covid-19 izplatības izsludināto ārkārtējo situāciju. Tādējādi secināms, ka izskatāmajā gadījumā nav iestājušies Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 1.panta 39.punkta un pārejas noteikumu 37.^{1}punkta 1.apakšpunkta nosacījumi pabalsta krīzes situācijā izmaksai.

[10] Neskatoties uz minēto, pašvaldība ir vērtējusi pieteicējas materiālo situāciju, un dienests ar sākotnējo lēmumu pieteicējai piešķīra vienreizēju pabalstu krīzes situācijā 150 *euro* apmērā (*lietas 36.?37.lapa*). Dienests ņēma vērā apstākli, ka pieteicēja dzīvo viena, un, iespējams, viņai nav iespējas saņemt materiālu atbalstu no citām personām, kas nodrošinātu viņas pamatvajadzības. Tas nozīmē, ka, lai gan tiesību normas neparedzēja piešķirt pieteicējai pabalstu krīzes situācijā, pašvaldība izrādīja pretimnākšanu un sniedza pieteicējai palīdzību materiālo problēmu risināšanā. Tostarp bez uzmanības nav atstājams fakts, ka pieteicējai par 2021.gada maiju tika piešķirts lielāks pabalsta apmērs, nekā to paredz likuma "Par sociālo drošību" 2.^{2}panta otrā daļa (minimālo ienākumu slieksnis nav zemāks par 109 *euro*).

[11] Vienlaikus tiesa vērš uzmanību, ka viens no pamatkritērijiem sociālās palīdzības sniegšanā ir maznodrošinātas vai trūcīgas personas statuss. Saskaņā ar Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 32.pantu sociālās palīdzības mērķis ir sniegt materiālu atbalstu trūcīgām, maznodrošinātām un krīzes situācijā nonākušām personām, lai nodrošinātu to pamatvajadzības un veicinātu darbspējīgo personu līdzdarbību savas situācijas uzlabošanā. Sociālo pakalpojumu un sociālās palīdzības likuma 5.panta pirmā daļa noteic, ka sociālo palīdzību klientam sniedz, pamatojoties uz viņa materiālo resursu – ienākumu un īpašuma novērtējumu, individuāli paredzot katra klienta līdzdarbību.

Saskaņā ar 2020.gada 17.decembra Ministru kabineta noteikumu Nr.809 "Noteikumi par mājsaimniecības materiālās situācijas izvērtēšanu un sociālās palīdzības saņemšanu" 2.4.apakšpunktu, lai saņemtu sociālo palīdzību un izvērtētu mājsaimniecības atbilstību trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusam, viena no mājsaimniecības personām vēršas pašvaldības sociālajā dienestā, uzrāda personu apliecinošu dokumentu un iesniedz visu mājsaimniecībā esošo personu kredītiestāžu vai pasta norēķinu sistēmas kontu pārskatus par pilniem pēdējiem trim kalendāra mēnešiem.

Tādējādi, kā tas pamatoti norādīts pārsūdzētajā lēmumā, ja pieteicējai trūkst naudas līdzekļu pamatvajadzību nodrošināšanai, viņai ir jāizmanto citi sociālās palīdzības veidi. Proti, pieteicējai ir jāvēršas dienestā, lai varētu noteikt mājsaimniecības atbilstību trūcīgas vai maznodrošinātas mājsaimniecības statusam un lemt par sociālās palīdzības un/vai sociālo pakalpojumu piešķiršanu. Kā izriet no pārsūdzētā lēmuma, dienests 2021.gada 13.maija un departaments 2021.gada 19.jūnija lēmumā pieteicēju jau aicināja vērsties dienestā un noformēt sociālo palīdzību, ko līdz šim viņa nav izmantojusi. Turklāt norādīts, ka par šo kārtību pieteicējai ir labi zināms, jo saskaņā ar datiem pieteicēja to regulāri darījusi līdz 2019.gada janvārim. Tostarp pieteicēja ir tikusi aicināta vērsties Rīgas domes Mājokļu un vides departamentā, lai risinātu jautājumu par piemērotāku dzīvokli vienai personai, ko viņa nav izdarījusi.

[12] Izvērtējot lietas materiālus un tiesas sēdē pieteicējas paskaidrojumus, ir acīmredzams, ka pieteicējai ir problēmas iekļauties darba tirgū. Līdz ar to pieteicējai ir sociālas un materiālas grūtības. Tāpat no lietas materiāliem un pašvaldības pārstāves paskaidrotā tiesas sēdē konstatējams, ka pašvaldība, saņemot pieteicējas iesniegumu un nepieciešamos dokumentus sociālās palīdzības saņemšanai, ir gatava izvērtēt pieteicējas situāciju un savas kompetences ietvaros lemt par sociālās (tostarp materiālas un psihosociālas) palīdzības piešķiršanu. Tādējādi tiesa aicina pieteicēju vērsties dienestā, lai tas varētu lemt par mājsaimniecības atbilstību maznodrošinātas vai trūcīgas mājsaimniecības statusam, kā arī lemt par attiecīgās sociālās palīdzības piešķiršanu.

[13] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2021.gada 18.oktobra lēmumu pieteicēja atbrīvota no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu tiesā.

Administratīvā procesa likuma 126.panta ceturtā daļa noteic pieteicēja pienākumu pieteikuma noraidīšanas gadījumā atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis atbrīvots. Savukārt saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta piekto daļu minētā panta ceturtajā daļā paredzētais pieteicēja pienākums nav attiecināms uz tiem pieteicējiem, kuri pieteikumu iesnieguši par administratīvo aktu sociālās drošības jomā (pensijas, pabalsti un tml.).

Tā kā pieteikums ir iesniegts par administratīvā akta izdošanu sociālās drošības jomā, pieteicējai valsts nodevas atmaksa valstij nav jāveic.

[14] Pastāvot šādiem apstākļiem, tiesa pieteikumu atzīst par nepamatotu un noraidāmu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu, ar kuru /pers. A/ tiktu papildus piešķirts pabalsts krīzes situācijā 250 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese L. Hāzenfuse